

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

17 Octubre 1918

Nostre amor a França

Es tant natural, que el nostre amor a França és en nosaltres quelcom amb que ja naixem. Perxò des de les planes del nostre periòdic, sense dir-nos francòfils, hem predicat sempre la doctrina deslliuradora en l'ordre nacional i social perquè creiem que són les nacions aliades les que defensen aquesta causa. Som francòfils, doncs, per llatanisme; per afinitat espiritual; per admiració a la seva ciència i al seu art. Nostre amor a França es sincer; es pur; es sant. Quan els Barbres del Nord estaven a les portes de París, la ciutat-llum, vem fer el vot de fer-nos voluntaris del exèrcit francès; no perquè creiéssim que 'l nostre esforç personal pogués fer decantar la balança, sino perquè enteníem que no valia la pena de viure amb una civilització esplendent pero amb impotència pera fer triomfar el dret damunt la força.

No va ésser així. El vell mon, la raça llatina i Anglo-saxona, conjuntament amb aquesta raça jove i nova que ens ha demostrat en fets el seu profund idealisme, plantà cara a l'invasor i li féu comprendre que París no volia que homes molt científics, pero molt poc aimants de les seves riqueses artístiques, profanéssin el seu recinte, per nosaltres sagrat.

I hauríem ofrenat la vida per la santa causa de la justícia i el dret tot i crèien que malgrat la nostra modèstia, Catalunya Nació necessitava el concurs de tots per petit que sigués. En una

paraula nostre amor a França ens va fer duptar quin era el més sant, el que sentíem per ella o el que sentim per Catalunya.

Perxò are que'ls barbres del Nord retrocedeixen a les terres grises i fredes del seu país el cant del gall francès saludant l'alba de la seva llibertat, com a Nacionalistes i com a francòfils, cridem amb ella: Gloria al capdill Foch! Visca França Eternal

Nosaltres, intransigents, estem contra tot lo que signifiqui tirania, i al costat de tot lo nou.

Preguntes

En aquests dies, trascendentals i solemnes, per a la vida dels pobles oprimits, perquè el nostre únic organisme nacional,—la Mancomunitat de Catalunya—, no s'adreja al President de la gran República Americana, adherint-se al seu noble i justicier programa favorable a que totes les nacions, grans i petites, puguin disposar lliurement dels seus destins?

En aquestos dies, vigília de la lliberació de tantas nacions dominades, perquè les entitats nacionalistes de la nostra terra, no s'adressen al President, o als seus representants, de la gran República Americana, adherint-se als principis de llibertat dels pobles, continguts en els seus misatges?

RAFOLS CAMÍ

Per a fer vera l'intransigencia, cal que 'ns disposem per a afrontar tot lo que pugui sorprendre'ns.

L'Intransigent pensa haver resolt la part d'aquest problema tant important.

Als Obrers organitzats en comú

Pro Humanitat

La Unió Catalanista, rebé el dia de la data, poc més o menys, aquest manifest. Alguns quotidians i setmanaris obrers varen publicar-lo en el text castellà de redacció. Fins avui, no s'han organitzat els actes que aquests homes tant humans demanen, si excepiem els sindicats obrers, que sempre ho fan i están di posats a fer-ho.

Fora llástima que obra tant humana caigués al buid; mes, l'«Espanya» domina...

Catalans; humans!! Atenguem un clam sincer.

Companys: Oprimits pel pes excessiu d'una pena que'ns causa gran molèstia; estenallats nostres esperits per la dura mossegada del lent pero continuat patir; desnodrits físicament per estar apilats en aquestes fosques parets, com un remat d'éssers inmunds; per la intensitat d'una atmosfera rarificada, per la falta absoluta d'aire pur, oxigenat per respirar, per la absència del sol, que no s'introdueix aquí i no conviu sino diariament amb nosaltres per curtes hores, esporuguit sens dupte de restar presoner amb nosaltres, allunyats, tal volta per sempre, dels éssers estimats, adhuc siguent ignoscents, moren abandonats per tothom, patint l'aspror del contrariat Destí, sufrint la pena per una culpa que jamai incorregueren; oblidats i separats, en mig d'una societat inexorable i parcial per a imposar penes, d'orelles sordes pels precs, i que s'oblida del perdó; altra vegada recorrem a vosaltres demanant-vos vostre auxili, per a que juntant tots nostres esforços, emprenguem al mateix tò una activa campanya en defensa d'un ideal equitatiu i humanitari. Si la missió del home (principalment la del oprimít que és qui més necessita de l'unió per a defensar-se de les escomeses feres del Destí) es la de protegir-se a sí mateix i mutuament; tindreu mai més l'ocasió que ara us proporcionem per a emplear totes les forces físiques i mentals de què disposeu, ni menys d'emprendre una tasca que porti amb sí pensaments més nobles, més enlairats que'ls que vos oferim? No es nostre lema emancipar-nos per nostra obra propia? I ademés:

que no s'escapi de la vista del més poc viu, del més tosc observador, que la tasca amb tant empenyo començada pels reclosos de tota la península, pels que sufrim persecució, per la matrona inconstante de la balança infidel, tendeix a beneficiar, sols als penats actuals, sino que arriba en llur mes alt grau fins al pres futur.

Volem, volguts companys, ja que per aquest objecte demanem vostra poderosa ajuda, que's renovin les repugnants i incongruents lleis per les que's regeix nostra judicatura; volem que desapareixi, que sigui desterrat en el més gran oblit aqueix antiquat Còdig Penal, aqueix Còdig que per a ésser en un tot paradoxal, unes voltes castiga per inducció moral, mentres que altres, s'ens tindren en compte la conducta observada amb anterioritat a la concissió del acte delictiu, imposa penes crudels que'ns avergonyeixen davant les nacions civilitzades.

Volem que siguent un deute que el delinquent deixà liquidat amb la societat, sia suprimida la reincidència, pugui amb els procediments fins ara utilitzats, resulta una llei d'usura que cobra en sang els interessos de la falta comesa.

Volem l'enderrocament d'aquests vestuts casolots, engendrators de la tuberculosi; l'establiment de colonies penitenciaries que com les del extranjer, pugui el reclús extendre son decaigut ànim pel abatiment, la consurció i altres forts dolors que son anexas a l'expiació de la culpa, respirar a plè pulmó les emanacions saludables de la natura.

Volem, en fi, que se'ns tracti, no com a besties de bast i de remat, sino com a éssers racionals que en hora infausta tingueren la dissort de caure, impulsats per un força irresistible incurrint, per tant, en les penes que marca un Còdig arcaic i gens caritatiu.

Totes aquestes millores, estimats companys, son d'imprescindible necessitat per a tots els reclusos, presents i veniders, i a vosaltres per algunes raons vos toca ajudar-nos; per conveniència propia, car havent comés l'«horrorós» delictu de néixer en una llar pobra, teniu continuament penjant sobre vostres testes l'espasa de Damocles, i per tindre la satisfacció propia, l'orgull intern d'ésser contribuïdors d'